

Friis, Rasmussen, udtaler nemlig, at det nærer stor Betænkelse ved Forbudet mod Kastration af Heste uden Bedøvelse, idet man i hvert Fald for unge Hestes Vedkommende betvivler, at Ængstelsen ved Bedøvelsen er at foretrække for Smerten ved den kortvarige Operation, og idet Kravet om Bedøvelse vil medføre betydelig Fordyrelse af Operationen. Naar det veterinære Sundhedsraad stiller sig saaledes, forekommer det mig meget mærkeligt, at den højtærede Minister har optaget denne Bestemmelse i Lovforslaget. At Operationen ved Bedøvelse er meget dyr, er jo givet, thi for at bedøve maa der kræves Tilstedeværelse af 2 Dyr læger. Det vil være ganske urigtigt at indføre en Lov, hvorefter det skulde være forbudt Ejeren eller hans Fodermester, som det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) talte om, at kastrere mindre Dyr: Kalve, Lam og Grise. Det kan godt være, at Dyr lægernes Fagforening kunde synes om en saadan Ordning. Det vilde betyde, at der blev Plads for 3—4 Gange saa mange Dyr læger, som der er, men det vilde ganske vist være paa Landmændenes Bekostning. Skal man hente en Dyr læge eller lade ham køre 2—3 Mil for at skære et Par Smaagrise — der er maaske ikke flere i Kuldet —, maa man hellere slaa Grisene ihjel, i alt Fald med de Grisepriser, der har været i den senere Tid. Det er af den Slags Urimeligheder, som jeg vil haabe, at Udvalget vil tage ud af Lovforslaget.

§ 4 er fuldkommen overflødig, idet den ikke indfører noget nyt i den bestaaende Lovgivning. § 5 er ogsaa overflødig, thi Politivedtægterne omhandler i Forvejen disse Forhold. Min Opfattelse af hele Spørgsmaalet er, at det kun er § 1, der har nogen Betydning, og dens Indhold kunde lige saa godt optages i en Ændring til Straffelovens Paragraf om Dyrplageri. Alt det andet er unyttigt, overflødig og derfor skadeligt. Som Lovforslaget oprindeligt var, var det sikkert et Udtryk for Medfølelse med Dyrene, men ogsaa for manglende Forstaaelse af det praktiske Livs Forhold. Jeg vilde derfor ønske, at man i Udvalget vilde forlade Lovforslaget og indskrænke sig til — i Forening maaske med Justitsministeren — at foretage en Ændring i den bestaaende Straffelovparagraf. Det er muligt, at der kunde tiltrænges en Ændring i denne Paragraf, men udover det finder jeg Lovforslaget overflødig. Efter min Opfattelse er der kun i overordentlig ringe Grad Tale om, at vore Husdyr er udsatte for Dyrplageri. Jeg tror ikke, at der findes saadanne Tilstande, som

enkelte Medlemmer mener. Udviklingen i vort Folk præges mere og mere af det humane Hensyn, som man skylder Dyrene som Menneskets Tjenere. Men de maa være Menneskets Tjenere, det kan ikke være anderledes.

Hans Nielsen: (Viborg Amts 1ste Valgkreds): Jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger til de første Paragraffer af det foreliggende Lovforslag. Jeg mener, at de i § 1 foreslaaede Bøder er temmelig høje, at de maa nedsættes noget for at faa Rimelighed i Straffene. Men det er særlig til § 2 b jeg ønsker at knytte et Par Bemærkninger. Jeg hørte med Tilfredshed den højtærede Minister udtale, at dersom det under Forhandlingerne viste sig, at man ansaa Bestemmelserne om Kastration af Husdyr for overflødige, skulde han ikke have noget imod at frafalde dem. Ligesom flere andre Medlemmer mener jeg, at de er overflødige. Kastration af Heste blive sikkert ikke udført af andre end Dyr læger. Og jeg finder, at Bestemmelsen om, at saadan Kastration ikke maa ske uden Bedøvelse, er meningsløs. Efter min Mening maa det være Dyr lægernes Sag at finde den rette Form for Arbejdets Udførelse, og da der er Uenighed blandt Dyr lægerne om, hvad der er værst for Dyret, enten Kastrationen sker uden eller med Bedøvelse, synes jeg, man kunde overlade dette Spørgsmaal til dem, som maa have den meste Sagskundskab i saa Henseende. Den anden Bestemmelse, at Kastration af andre Husdyr saa vidt muligt kun maa foretages af Dyr læger, maa absolut udgaa, thi hvis Bestemmelsen vedtages, vil i Henhold til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, Forholdet blive, at det i Almindelighed kun bliver Dyr lægerne, der faar Lov til at kastrere disse Husdyr. Dette vil for de større Landbrugere ikke betyde saa stor en Ulempe som for de mindre, for dem, der bor paa Udmarkerne, hvor Dyr lægerne sjældent kommer. For disse Mennesker vil det blive langt dyrere at faa kastreret et Dyr end for de større Landbrugere, der bor i Landsbyerne og ved alfar Vej. Som det allerede er nævnt, vil Udgiften ved at faa et saadant lille Husdyr kastreret undertiden blive større end selve Dyrets Værdi. Jeg kan ogsaa forsikre, at Folk ude paa Landet er meget omhyggelige for, at denne saakaldte Operation bliver foretaget paa en saa god Maade som muligt. De er meget omhyggelige for, hvem der faar Lov til at kastrere deres Husdyr. Det er sjældent, at de selv gør det, de formaar i Regelen en